

Κώστας Χ. Πασχάλης

Το μέλλον του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ είναι ο ΣΥΡΙΖΑ

Είναι σαφές, πως τις επικείμενες εργασίες του συνεδρίου του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ έχει επισκιάσει η διαδικασία εκλογής του νέου προέδρου του κόμματος.

Έτσι και ενώ η όλη προετοιμασία λίγους πολίτες, πλην των μελών, των φίλων και των ψηφοφόρων του κόμματος, θα ενδιέφερε, στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία τα πράγματα μοιάζουν εντελώς διαφορετικά.

Δύο είναι οι βασικές αιτίες : η πρώτη εστιάζεται στο πρόσωπο του ενός εκ των δύο διεκδικητών, καθώς και στο επίδικο της επερχόμενης αναμέτρησης και η δεύτερη στον εντονότατο προβληματισμό που έχει δημιουργήσει η παθογένεια του πολιτικού μας συστήματος.

Το πρόσωπο είναι ο Τσίπρας. Ένας νέος άνθρωπος που μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα κατάφερε (με τη σημαντική βοήθεια ενός σημαντικού κομματιού της νεολαίας, όπως και της ηγετικής ομάδας του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ, αλλά και του στελεχικού δυναμικού του ΣΥΡΙΖΑ) να φέρει τη νέα γενιά στο προσκήνιο των εξελίξεων. Γύρω από το πρόσωπό του αρθρώνεται με δυναμικό τρόπο η ανάγκη έκφρασης μιας νέας πολιτικής συλλογικότητας που θα ξεπερνά τα στενά (έως ασφυκτικά) όρια του παρελθόντος, διαμορφώνοντας όρους και προϋποθέσεις για να αποτελέσει ο Συνασπισμός (και κατ' επέκταση ο ΣΥΡΙΖΑ) οργανικό κομμάτι του πολιτικού βίου της χώρας μας.

Απέναντί του βρίσκεται ένα άλλα πρόσωπο από τα πλέον σημαίνοντα της ανανεωτικής Αριστεράς : ο Φώτης Κουβέλης. Ικανότατος πολιτικός, με εξαιρετική κοινοβουλευτική εμπειρία, διακριτή παρουσία, μεγάλη προσφορά στο Κόμμα και διάθεση προσφοράς στα κοινά.

Το επίδικο αυτής της αναμέτρησης δεν βρίσκεται, κατ' ουσίαν, στα πρόσωπα αλλά στη συλλογιστική που αυτά εκπράζουν. Αφορά δε, κατά τη γνώμη μας, στον πολιτικό προβληματισμό που διατυπώνεται στις υπό συζήτηση θέσεις του συνεδρίου και κατά συνέπεια στη διαμόρφωση της μελλοντικής πορείας του κόμματος. Πορεία η οποία δείχνει να ταλαντεύεται (ακόμη) ανάμεσα στο χθες και το σήμερα.□

Το χθες όχι με την ηλικιακή έννοια, αλλά μ' αυτήν που σηματοδοτούσε η πολιτική δράση του κόμματος για πάρα πολλά χρόνια. Δηλαδή η (παγιωμένη) αντίληψη που ήθελε και εξακολουθεί να θέλει (έστω και αν εκπράζεται μειοψηφικά) τον Συνασπισμό ένα θερμοκήπιο ιδεών, που «παράγει» υψηλής ποιότητας «προϊόντα», το οποία όμως απευθύνονται σε λίγους και κατά βάσει «εκλεκτούς». Ένα Κόμμα που διαθέτει καταρτισμένα στελέχη υψηλού επιπέδου, άρτιο πολιτικό λόγο, άψογες εσωκομματικές διαδικασίες, δυσανάλογα για το μέγεθός του απήχηση και κύρος, αλλά... πολύ λίγους ψηφοφόρους. Ένα «ανοικτό πανεπιστήμιο» πολιτικής σκέψης, που όταν δεν τρέφεται από τις σάρκες του, συμβάλλει (κατά καιρούς) στην κάλυψη των «οργανικών κενών» άλλων κομμάτων και κυρίως του ΠΑΣΟΚ.

Το σήμερα είναι αυτό που διαμορφώθηκε υπό την προεδρία, κυρίως, του Αλέκου Αλαβάνου, ως αποτέλεσμα της υλοποίησης των αποφάσεων του προηγούμενου συνεδρίου. Ένα Κόμμα, ως μέρος μιας νέας πολιτικής συλλογικότητας (του ΣΥΡΙΖΑ) που αναδεικνύει ως πρώτιστης σημασίας προτεραιότητα την ενδυνάμωση των κινημάτων των πολιτών, το ριζοσπαστικό και εναλλακτικό πολιτικό λόγο, την ισχυροποίηση αυτόνομων περιφερειακών σχημάτων, με στόχο το άπλωμα της δράσης στους χώρους της τοπικής αυτοδιοίκησης και τη μεταφορά του κέντρου λήψης των αποφάσεων από την κορυφή στη βάση.

Η σημαντική ανταπόκριση νέων ανθρώπων, τα ικανοποιητικά εκλογικά αποτελέσματα, η ευρύτατη απήχηση των θέσεων του ΣΥΡΙΖΑ στους Έλληνες πολίτες και η δημιουργία συγκροτημένων πολιτικών συλλογικοτήτων στην περιφέρεια (κινήματα πόλης), ήρθαν να επιβραβεύσουν την παραπάνω στρατηγική αντίληψη. □

Κώστας Χ. Πασχάλης

Το μέλλον του ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ είναι ο ΣΥΡΙΖΑ

Η πολιτική αυτή αναμέτρηση των δύο προσώπων, που ουσιαστικά αντιπαραβάλλει δύο στρατηγικές για το μέλλον του κόμματος, δύο ρεύματα σκέψης και πολιτικής αντίληψης, έρχεται σε μια χρονική στιγμή κατά την οποία το πολιτικό μας σύστημα δείχνει να κλονίζεται συθέμελα.

Ο κύκλος της μεταπολίτευσης κλείνει αφήνοντας πίσω του την αίσθηση του απόλυτου κενού. Αίσθηση που αδυνατούν να αναπληρώσουν οι πολιτικές δυνάμεις που συνετέλεσαν στη δημιουργία αυτής της παρατεταμένης πολιτικής και κοινωνικής κρίσης.

Σ' αυτήν λοιπόν την χρονική στιγμή, που οποιαδήποτε ολιγωρία μπορεί να οδηγήσει μέχρι και στην αποσύνθεση του πολιτικού μας συστήματος (η φύση «απεχθάνεται» το κενό), οφείλουν οι δυνάμεις που έμειναν αλώβητες, που αρνήθηκαν να μπουν στο παίγνιο των άνομων πολιτικών συναλλαγών, να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να διεκδικήσουν με πειστικό λόγο τη διαμόρφωση ενός νέου πολιτικού τοπίου.

Αυτό ακριβώς το νέο εκφράζει η γενιά του Τσίπρα, αυτή που νοιώθει κατάσαρκα την υποθήκευση του μέλλοντός της. Της οφείλουμε, λοιπόν, μια ευκαιρία, όπως οφείλουμε μια ευκαιρία και στην πολιτική συλλογικότητα μέσα από την οποία εκφράζεται.

Αυτή ακριβώς η ευκαιρία δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να πάει χαμένη.□